

— Ja, wel in de kas....

Dan, met een ruk, gaf hij haar het geldstuk. — Dat is voor jou, zeide hij; voor jou.... Hij zag haar recht in de oogen. Zij ontweek zijn blik niet.

— Sabiene, zeide hij flink.

— Ja? vroeg zij.

— Neen; ach neen — niets....

Sabiene hield het goudstuk tusschen de vingers.

— Dank je, zeide zij; dank je, Tonius. Dat is aardig van je. En zij ging naar binnen.

Tonius liet zich op het bankje neêr. Het verdroot hem dat hij niet had durven vragen, of de graaf.... Want als zij gezegd zou hebben: neen — dan was het ook alles niet waar, wat hij vreesde. Hij kon haar vertrouwen, Sabiene. Maar toch — zekerheid, echte zékerheid, zou het hem die hebben gegeven, al zeide zij: neen? De schoolmeester en de barbier....

Sabiene kwam weer naar buiten.

— Tonius, zeide zij nieuwsgierig; Tonius, wat zou dat zijn, met die dame? En zij wees met een elleboog naar het kasteel.

— Ach, meende hij; ik weet het niet....

— Zouden zij samen gaan trouwen, Tonius? Als ik zoo mooi was als zij, en zoo rijk, en onze jonge graaf was verliefd op me — nou....

— Wát, vroeg Tonius moeizaam; zou je dan....

— Ja, knikte zij; zeker. Natúúrlijk.

— Zou — zou je dan niet —, meende Tonius. En ik dan, Sabiene?

— Nou ja, zeide zij, en schokte een schouder; nou ja — het is toch maar onzin. Ik ben nu Sabiene, je vrouw....

— Ja, vond Tonius, en veegde zich met de hand over het voorhoofd; dat is zoo. Het is maar onzin....

Sloom ging hij het hekje uit van den hof, in zijn versleten kleêren van den werksdag. En bezon zich van hoe het toch weêr was: hoe het toch eigenlijk hetzelfde bleef of Sabiene hem bedroog of niet, als zij den jongen graaf gaarne mocht lijden. Daar moest hij altijd maar om denken....

Daarbinnen zong Sabiene een liedje; die had nergens weet van.

